

Uroš Zupan

Jezik

*But poetry, as has often been said, is made out
of words; it is an affair of language.*

John Ashbery

Jezik

tudi na drugem nivoju te čutim, od znotraj in od zunaj te
čutim, tiho drobljenje kometov v zraku, kometov, po katerih
hodim, slišim šelestenje neznane ostrine, eksplozije v oddaljenih

sferah, rojstvo novih zvezd, ko se mi odpiráš, kot telo, edino
telo, v katerem sem rešen. ščitiš me, ko potujem s teboj,
odrešenik, zakopan vedno za nedoločen čas, vstajaš. potujem

s teboj, potuješ z menoj, enojajčna dvojčka sva, sinova neba in
zemlje, ki uprizarjata najstrašnejše krvoskrunstvo. zibaš me in
mi pomagaš trasirati pot do zvezd. vse nadomeščaš, vse preplavljaš.

kot neprekinjen orgazem si, ki se začinja iz samega sebe, ki
se končuje v samem sebi, orgazem brez predigre. vdajava se
drug drugemu, vdajava se v razmakih med sekundami, ki tečejo

kot leta. v deželi sva, ki jo sproti gradiva, vedno znova in
vedno drugačno, vedno z istimi, nevidnimi rokami. tu sem
spregledal in spoznal, da lahko ljubimo in ubijamo na isti način,

da ni ločevanja, vse delamo mehko, s ponavljanjem magične formule,
a hkrati bolj božansko in bolj okrutno kot tam, kjer nas strah in
ljubezen ranita, enako. obnavlja se, rasteva kot otroci, ne vem

natančno, koliko sva stara, ne vem, koliko časa bova živela najino
zemeljsko življenje, ki se bo vedno merilo v istih utripih srca.
čutil sem tvoje zapuščanje in čutim tvojo vrnitev, kot morje

sva, napeta in sproščena, zdaj ne čutiva ničesar okrog sebe,
popolnoma sva si predana, eden v službi drugega, drug drugemu
sva ogledalo, in če se ne ljubiš z mano, kot kača počivaš v

meni, kot škorpion, ki lahko usmrti sam sebe, kot škorpion,
ki lahko usmrti tudi mene.

Pijem tvojo podobo

pijem tvojo podobo, novo stran življenja, novo stran smrti. obraz se pojavlja in briše. pred pesmijo stopiš iz mraka in se zapišeš v rojstvo dneva. pijem tvojo podobo, ki se pojavlja in razblinja. spominjam se vonja, spominjam se svetlih stavkov, poslanih v zrak, spominjam se prestrašen, ko se mi izpred oči spomina briše tvoj obraz.

zapomnil si bom tisti dan, ker sem v njegovem kriku zagazil v deviški sneg, sneg tvoje podobe, sneg odprtega sveta, pijem jo in objemam svet. kanali so se zožili, postal sem majhen, ujet v obliko vode, bil sem stisnjen, brez izhoda, brez niti, čakal sem, da pade deviški sneg. in zdaj gazim vanj, tvoja podoba je meja, nihaš, ko te peljem v belo maternico deviškega snega.

prostor je obilil zrak, razblinja se in sestavlja. ločujem. spominjam se tvoje oblike, telo raste, kot luna, kot mana, telo plava v svojem zenitu, počasi se mi bliža, ne more mimo mene, besede mu pomagajo, da bo prišlo. ko se tipava z govorom, so besede kot magnet, kot vodilo z neba. ne moreva se zgrešiti.

prostor obliva zrak. nova oblika mojega življenja pada v zrak, kot dež je, kot dolgo obljubljeno deževje, ki spreminja prostor in čas. pijem tvojo podobo, moral se bom dvigniti, da bom sledil tvoji obliki, telesu v zenitu.

smeh je reka, ki me odnaša, telo bo reka, ki me ne bo utopila. pijem tvojo podobo, ko se oziram v nebo. mesto je domače. nebo je lahko, prešito z risom začetka, s knjigo, ki raste v tišino.

V januarju

kot nebo, kot pogled, ki je neko jutro zataval
v prostranstvo oceana. kam naj se še razširim,
kam naj se še podam. ne vem za način, da bi
lahko čutil še večjo sorodnost z nemimi pričami
svojega obstoja. hodim kot veter, počasni veter
zaspanih nedeljskih popoldnevov, divji nočni
veter, ki vdira v sanje in spreminja načrte
in življenja. hočem biti vsaka oblika tega sveta.
šepet in bučanje, prvi krik ob poljubu svetlobe in
zadnje, tiho začudenje, ko se sklene krog.

kot valovi sem, včasih kot raven let ptice,
ki mu ne vidiš konca, tone v nebo. edini zemljevid
in edina pot. včasih kot kristalni privid,
ki ga je nekdo pomotoma postavil med ljudi,
privid, ki se rojeva v knjigah, v belini, ki se
rojeva v oddaljenih pogledih, v sanjah, v trenutkih
brezčasia, ko stvari stojijo oblite z mlekom,
ko ljudje trgajo vonje svojih otroštev.
privid, ki lahko diha samo kot razžarjeno
jedro sonca, kot neskončen prostor polarnega
mraza, kot lomljiva silhueta, kot trdota diamanta.

zdaj mi v prsih raste roža, razpira se, širi,
kot pest, ki se razpira v ponujeno dlan, ki nosi
dar. ves sem reka, spremenjena v oblake,
ves sem zrak, spremenjen v besedo,
ves sem porodno drhtenje nič, spremenjenega
v poplavo svetlobe. plešem brez konca, brez
glasbe, po taktih vesolja. in nič me ne skrbi
za konec, nič me ne skrbi za izid moje zgodbe,
kajti, ko bo ona končana, ko bom z zavarjenimi
ustnicami hodil po alejah tišine,

me bodo začele ponavljati zvezde, oblaki, reke in morja.